

چرا خداوند را بزبان عربی عبادت میکنیم؟

(۱۲) اذ توجه باین نکته بسیار با اهمیت بودیم که در سراسر نماز، برای قرائت چند عبادت بیشتر وجود ندارد.

اولین عبادت، اذان و اقامت است. آنگاه در ضمن ادای نماز جمله‌های «الله اکبر» و «سبحان ربی العظیم و بحمده» و «سبحان ربی الاعلی و بحمده» و همچنین سوره کوچک «حمد» و یک سوره کوچک دیگر و دعا یا تشهد و بیانیس آیدیس. مجموع این عبارات با یکدیگر یک صفحه کوچک نمیشود. و بطور کلی مجموع این عبادتها را بسیاری از مسلمانان می‌فهمند و در همه زبانهای کشورهای اسلامی رایج شده است تا جائیکه حتی بسیاری از کودکان مسلمان بدون احتیاج اشکال، معنای این کلیات و وحیات را می‌فهمند و همینکه معنای این عبارات را بفهمند، بدون اینکه احتیاج به ترجمه باشد، هر نمازگزار می‌فهمد که چه می‌گوید و یاد گرفتن آن برای کسانی که نمیدانند نیز بسیار ساده و آسان است.

(۱۳) نگارنده شخصاً تصور میکنم که هیچ مسلمانی آن احترام را برای کسی که نسبت به قرآن کریم صورتیکه خدا بر پیشانی او درج کرده، ندارد. هر چند که آن قائل نمیشود، زیرا ترجمه هر چه باشد، وسیله یکی از افراد نادان و معمولی بشر است و نمیتواند جهت نمیتواند اصالت خود را بدستی حفظ کند. این موضوع در مورد نماز و عبادت نیز برای آنچنان صدق میکند.

(۱۴) روزی در انجمنی جوانان را جمع کردم و در ضمن صحبت‌های قرآن کریم اسرار می‌ورزیدم و میگفتم: آنچه در نماز بزبان من آوردم، در همه زبانهاست. آنچه می‌فهمیم با او گفتگوی قانع‌تند. و فیکه احسان کردم با گفته‌های من اتفاق نمیشود یا گوئیم:

«اگر نخواستیم که زبان روزی پنج زبان، نماز را بزبان مادری خودتان بخواهید من اجازه نمیدهم! بیرون بروید و ابتکار را نکنید» بعضی اینکه این حرف‌ها را در کلام مرا قطع کرد و دیگر برای بحث در این موضوع بفرمودند. اینها را من می‌خواهم بگویم یادای از کسیکه امر او را در نه تا به بعضی دیگر معنی ندارد و هر چه می‌فهمد از آن است که این موضوع را بیانه برای انجام ندادن و تقابلی معنی قرار داده‌اند.

(۱۵) نویسندگانی پیدا میشوند که میگویند هر چه فکر و یاد در این موضوع کمی گوئیم چرا نماز را بزبان محلی می‌خوانیم شنیده و فتوای شخصیهائی هستند از قبیل: ابوحنیفه که شنیده داشته‌است ترجمه قرآن برای نماز مجاز است.

این نویسندگان توجه ندارند که ابوحنیفه در اوایل اگر چنین عقیده‌ای داشته بعداً تغییر عقیده داده‌است (بلوچیکه این معنی را در منابع و مدارکی از قبیل: حدایم رقیالی و در کتاب الدر المختار تألیف دمشکانی، و غیر آنها می‌بینیم) و بطور کلی ابوحنیفه این بوده‌است که نماز باید به عربی خوانده شود.